

ИМПЕРИЯ НА БУРИ

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Empire of Storms*

Text copyright © 2016 by Sarah J. Maas

Map copyright © 2016 by Kelly de Groot

This translation of *Empire of Storms* is published by EGMONT BULGARIA

by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1826-0

❧ СМРАЧАВАНЕ ❧

Тътенът на костените барабани отекваше между зъберите на Черната планина още от залез слънце.

От голата скала, върху която палатката ѝ стенеше, брулена от сухия вятър, принцеса Елена Галантиус цял следобед наблюдава как армията на демонския лорд се излива по планинските склонове подобно на абаносови вълни. А сега, когато слънцето отдавна се беше скрило зад хоризонта, огньовете във вражеския лагер мъждукаха по хълмовете и долината под тях като звездно одеяло.

Толкова много огньовете – толкова много в сравнение с тези от нейната страна на долината.

Не се нуждаеше от елфическия си слух, за да чуе молитвите на човешката си армия, и гласните, и безмълвните. Тя самата също беше отправила няколко през последните часове, макар и да знаеше, че ще останат нечути.

Елена никога не се бе замисляла къде може да намери смъртта си – не ѝ бе хрумвало, че може да е толкова надалеч от скалистите планини и зеления простор на Терасен, че тялото ѝ може да остане неизгорено, да го разкъсат зверовете на демонския лорд.

Нямаше да има дори паметник, който да показва на света къде е загинала една принцеса на Терасен. Никой от тях не можеше да се надява на такъв.

– Трябва ти почивка – обади се дълбок мъжки глас откъм входа на палатката зад нея.

Елена надникна през рамо и разпуснатата ѝ сребриста коса се провлачи със свистене по изящните кожени люспи на бронята ѝ. Но тъмният поглед на Гавин вече беше съсредоточен върху двете армии под тях. Върху тясната черна обозначителна лента, която скоро щяха да прекосят.

Макар и да говореше за почивка, Гавин не беше съблякъл собствената си броня, влизайки в палатката им преди часове. Едва преди броени минути военачалниците му най-сетне я напуснаха с карти в ръцете и нито късче надежда в сърцата. Елена надуши страха им. Отчаянието им.

Стъпките на Гавин скърцаха едва доловимо по сухата, скалиста земя, почти беззвучни благодарение на дългогодишното му скитане из пустошта на Юга. Появата му прекъсна самотното ѝ бдение и тя отново извърна поглед към безчетните вражески огньовете.

– Армията на баща ти още има шанс – промълви дрезгаво той.

Празна надежда. Слухът ѝ на безсмъртна бе доловил всяка дума от бурните многочасови дебати в палатката зад тях.

– Долината се превърна в смъртоносен капан – заяви Елена.

А тя ги беше довела тук.

Гавин не отвърна.

– На разсъмване – продължи Елена – цялата ще е окъпана в кръв.

Пълководецът до нея запази мълчание – което му се случваше толкова рядко. Във вдигнатите му очи нямаше нито искрица от обичайната му необузdana ярост, а рошавата му кестенява коса висеше на мазни кичури около лицето му. Елена не можеше да си спомни кога за последно се бяха къпали.

Гавин обърна към нея онзи пронизателен поглед, който я беше съблякъл гола в мига, в който за пръв път го срещна в залата на баща си преди около година. Преди цяла вечност.

Колко различно време, различен свят, когато по земите

им още царяха музика и светлина, когато магията не бе започнала да се пробужда в нарастващата сянка на Ераван и демонските му войници. Чудеше се колко ли щеше да издържи Оринт след касапницата тук, в Юга. Дали Ераван щеше първо да унищожи лъскавия планински дворец на баща ѝ, или да опожари кралската библиотека – сърцето и познанията на цяла епоха. А после и народа ѝ.

– Има време до разсъмване – рече Гавин със заседнала в гърлото буца. – Достатъчно за бягство.

– Ще ни разкъсат на парчета, преди да сме се изнизали през проходите...

– Не ние. Ти. – Светлината от огъня играеше по смуглото му лице и го караше да изглежда като изсечено от камък. – Само ти.

– Няма да изоставя хората си. – Тя докосна с пръсти неговите. – Нито пък теб.

Гавин не промени изражението си.

– Няма как да избегнем утрешния ден и кръвопролитията, които ще донесе. Чу какво каза вестоносецът; знам, че ни подслушваше. В Аниел е касапница. Съюзниците ни от Севера ги няма вече. Армията на баща ти още е твърде далеч. Всички ще умрем, преди слънцето да е изгряло.

– Все някой ден ще умрем.

– Не. – Гавин стисна ръката ѝ. – Аз ще умра. Онези хора под нас също ще умрат. Или от меч, или от времето. Но ти... – Погледът му отскочи към островърхите ѝ уши, наследство от баща ѝ. – Ти може да живееш векове. Хилядолетия. Не изхвърляй безсмъртието си на боклука заради една обречена битка.

– Предпочитам да загина утре, отколкото да живея хиляда години като страхливка.

Гавин пак впери очи в долината. Във войската си, последната отбранителна линия срещу ордата на Ераван.

– Включи се в редиците на баща си – изграчи той – и продължи борбата оттам.

Тя преглътна сухо.

– Няма смисъл.

Гавин бавно извърна очи към нея. И след всичките тези месеци, след всичкото това време, Елена най-сетне призна:

– Силите на баща ми чезнат. Вече му остават само десетилетия до края. С всеки изминал ден светлината на Мала гасне в него все повече и повече. Не е способен да надвие Ераван.

Такива бяха последните думи на баща ѝ, когато Елена потегляше на тази обречена мисия преди няколко месеца. *Слънцето ми залязва, дъще. Направи всичко по силите си, твоето да продължи да изгрява.*

Лицето на Гавин пребледня.

– И чак сега ми го казваш?

– Казвам ти го, Гавин, защото и за мен няма надежда, независимо дали ще избягам тази нощ, или ще се бия утре. Континентът ще падне в ръцете на Ераван.

Гавин се обърна към десетките палатки върху скалата. Приятелите му.

Нейните приятели.

– Никой няма да се измъкне жив утре – пророни той.

Като долови как пресекват думите му и зърна тъжния блясък в очите му, Елена отново протегна ръка към неговата. Никога – нито веднъж за всичките им съвместни приключения, за всички ужаси, които бяха преживели заедно, не го беше виждала да плаче.

– Ераван ще завладее тази земя и всички останали и ще господства над тях, докато свят светува – прошепна Гавин.

Войниците в лагера под тях се раздвижиха. Чуха се шепот, ругатни, плач. Елена проследи с поглед източника на внезапния им ужас – чак до другия край на долината.

Огньовете в лагера на демонския лорд гаснеха един по един, сякаш пометени от гигантска черна ръка. Костените барабани забумтяха още по-силно.

Той беше пристигнал.

Самият Ераван бе дошъл да наблюдава последното сра-

жение на армията на Гавин.

– Няма да чакат до зори – обяви той и посегна към ножницата с Дамарис.

Елена обаче хвана ръката му, усещайки твърдите ѝ мускули като гранит под кожената му броня.

Ераван бе дошъл.

Може би боговете още ги слушаха. Може би огнената душа на майка ѝ ги беше склонила.

Тя взе между дланите си грубото, обезумяло лице на Гавин – лицето, което с годините бе обикнала повече от всяко друго – и каза:

– Няма да спечелим тази битка. И няма да спечелим войната.

Тялото му потрепери, едва се съдържаше да не отиде при военачалниците си, но прояви уважението да я изслуша. И двамата се бяха научили да се почитат един друг по трудния начин.

Със свободната си ръка Елена вдигна пръстите му във въздуха помежду им. Суровата магия във вените ѝ танцуваше, преминавайки от пламък във вода, от виеща се лоза в прасящ лед. Не представляваше бездънна бездна като тази на баща ѝ, а гъвкава, жива дарба. Наследство от майка ѝ.

– Няма да спечелим войната – повтори Елена, озарявайки лицето на Гавин с неопитомената си сила. – Но е възможно да я отложим още малко. Мога да прекося долината за час-два.

Тя сви ръцете си в юмруци и угаси магията.

Гавин сбърчи чело.

– Това е лудост, Елена. Самоубийство. Войниците му ще те заловят още преди да си проникнала в лагера им.

– Точно така. И тъй като вече е тук, ще ме отведат право при него. Ще се отнесат с мен като с ценен пленник, не като с враг, дошъл да го убие.

– Не – заповед и молба.

– Унищожа ли Ераван, зверовете му ще изпаднат в паника.

А това ще даде време на армията на баща ми да пристигне, да се обедини с остатъка от нашата и заедно да сразим вражеските легиони.

– Говориш за унищожението на Ераван така, сякаш е лесна задача. Той е валгски крал, Елена. Дори да те отведат при него, ще те подчини на волята си, преди да си направила каквото и да било.

Сърцето ѝ се сви, но тя принуди думите да напуснат гърлото ѝ.

– Затова... – Не можеше да укроти треперещите си устни. – Затова трябва да дойдеш с мен, вместо да се сражаваш с хората си.

Гавин просто впи недоумяващ поглед в нея.

– Защото си ми нужен... – По бузите ѝ се търкулнаха сълзи. – Някой трябва да отвлече вниманието им. Да ми спечели достатъчно време, за да се промъкна през вътрешната му защита.

Както утрешната битка щеше да им спечели време.

Защото Ераван несъмнено щеше да нападне първо Гавин. Човешкия воин, който от толкова време бранеше расата си от Мрачния владетел, който се бореше срещу него, макар и никой друг да не дръзваше... Омразата на Ераван към човешкия принц можеше да се мери само с омразата му към баща ѝ.

Гавин я гледа дълго време, сетне се пресегна да избърше сълзите ѝ.

– Той не може да бъде убит, Елена. Чу какво прошепна оракулът на баща ти.

Тя кимна.

– Знам.

– И дори да успеем да го вкараме в капан, да го обезсилим... – Гавин обмисли думите ѝ. – Знаеш, че така само прехвърляме войната на някой друг... на бъдещия владетел на тези земи.

– Тази война – подхвана тихо Елена – е само вторият ход в

играта, започната още в древни времена отвъд морето.

– Но така я завещаваме на друго, в случай че Ераван бъде освободен. А и няма да спасим войниците ни от утрешното клане.

– Ако не направим нещо, няма да има кой да наследи войната – парира го Елена. От очите на Гавин надникна съмнение. – Дори сега – настоя тя – магията ни отслабва, боговете ни изоставят. Бягат от нас. Нямаме елфически съюзници, освен онези в армията на баща ми. А и тяхната сила вехне, също като неговата. Но може би, когато дойде време за третия ход... може би участниците в недовършената ни игра ще са различни от нас. Може би в бъдещето елфите и хората ще се бият рамо до рамо, преливащи от мощ. Може би ще намерят начин да сложат край на всичко това. Затова ние ще загубим тази битка, Гавин. – Повтори тя. – Призори приятелите ни ще загинат с мечове в ръка и докато вниманието на всички е насочено към бойното поле, ние ще обезсилим Ераван в името на Ерилея.

Той стисна устни, отворил широко сапфирените си очи.

– Никой не бива да научава – продължи тя с пресекаващ глас. – Дори да успеем, никой не бива да научава какво сме сторили.

Колебанието издълба дълбоки бразди по лицето му. Тя стисна ръката му по-силно.

– *Никой*, Гавин.

Агония превзе изражението му. Но той кимна.

Хванати за ръка, двамата отпавиха погледи към мрака, обгърнал планинските склонове, над които ехтеше тътенът на костените барабани, сякаш гигантски чукове блъскаха по желязо. Скоро щяха да ги заглушат писъците на умиращи войници. Скоро кървави потоци щяха да насекат долината.

– В такъв случай трябва да тръгнем веднага – каза Гавин. Очите му отново се задържаха върху близките палатки. Без сбогуване. Без последни думи. – Ще прехвърля командването на Холдрен. Той ще знае какво да каже на останалите.

Елена кимна. Друго потвърждение не му трябваше и Гавин пусна ръката ѝ, отправяйки се към най-близката до тяхната палатка, където най-скъпият му приятел и най-предан пълководец вероятно оползотворяваше последните си часове с новата си съпруга.

Елена отмести очи, преди широките рамене на Гавин да отворят тежките крила на входа, и отново плъзна поглед по огньовете, през долината и чак до мрака от другата ѝ страна. Можеше да се закълне, че той също я наблюдава, че ушите ѝ долавят стърженето на отровни нокти по хиляди точиларски камъни.

Тя вдигна взор към опушеното небе и димната пелена се разкъса за миг, за да ѝ покаже звездната нощ.

Господарят на Севера просветна мимолетно. Навярно последният дар на Мала към тези земи – за тази епоха поне. А може би благодарствен подарък за Елена... и прощален.

Защото в името на Терасен, на Ерилея, Елена беше готова да навлезе във вечния мрак, дебнеш откъд долината.

Тя изпрати последна молитва по една струя пушек от долината с надеждата неродените, далечни потомци на тази нощ, наследници на бремето, което щеше да обрече или спаси Ерилея, да ѝ простят за онова, което предстоеше да направи.

ПЪРВА ЧАСТ

Носителката на огъня

↔ 1 ↔

Всяка глътка въздух пареше гърлото на Елида Локан, докато куцукаше нагоре по един стръмен планински хълм.

Ронливата сива скала под килима от подгизнала шума на Оуквалдския лес правеше склона опасно хлъзгав, а великанските дъбове се издигаха толкова високо над нея, че нямаше как да се вкопчи в някой клон, ако залитнеше. Преглъщайки опасността от падане в името на скоростта, Елида прекрачи ръба на скалистото било и безмилостната болка в крака я принуди да се свлече на колене.

Гористи хълмове се стелеха във всяка посока, а дърветата им наподобяваха решетките на безкрайна клетка.

Седмици. Бяха минали седмици, откакто Манон Черноклюна и Тринайсетте я оставиха в тази гора и Водачката на Крилото ѝ заповяда да върви на север. Да намери загубената си кралица, вече пораснала и могъща, и да открие Селена Сардотиен, която и да беше тя, за да изплати дълга си към Калтейн Ромпие.

Но дори седмици по-късно я измъчваха кошмари за онези последни моменти в Морат: как стражите опитаха да я завлекат в подземие, където да превърнат тялото ѝ в развълнуван валгски изчадия, как Водачката на Крилото ги изкла до крак и как Калтейн Ромпие извади странния, тъмен камък, защит в ръката ѝ, и нареди на Елида да го занесе на Селена Сардотиен.

След това Калтейн преобрази Морат в димяща развалина.

Елида вдигна мръсна, почти разтреперана ръка до гърдите си и докосна твърдата издатинка в джоба на кожените дрехи за летене, които още носеше. Можеше да се закълне, че камъкът пулсираше слабо до кожата ѝ, сякаш в унисон с препускащото ѝ сърце.

Елида потрепери под воднистата слънчева светлина, процеждаща се през зелените корони на дърветата. Лятото тегнеше върху света и горещината ставаше толкова потискаща, че водата се беше превърнала в най-ценното нещо за нея.

Така беше още от самото начало – но сега целият ѝ ден, целият ѝ живот се въртеше около нея.

За щастие, Оуквалд гъмжеше от горски поточета, след като и последните планински снегове се бяха стекли от върховете. За нещастие обаче, Елида беше научила по трудния начин коя вода да не пие.

Три дни едва не умря от повръщане и треска, след като изгълта голяма доза от водата на едно застояло езеро. Три дни трепера толкова неудържимо, че очакваше костите ѝ да се пропукаат. Три дни рида тихо, отчаяна, че щеше да посрещне смъртта си сама в тази безкрайна гора и никоой никога нямаше да разбере.

И през цялото това време камъчето в джоба до гърдите ѝ пулсираше и туптеше. Можеше да се закълне, че в трескавите ѝ сънища странният предмет ѝ шепнеше, пееше ѝ приспивни песни на езици, които не вярваше, че човешка уста е способна да произнесе.

Оттогава не се обаждаше, но още ѝ беше чудно. Чудно ѝ беше дали повечето хора не биха умрели от такава треска.

Дали носеше дар или проклятие на север. И дали тази Селена Сардотиен ще знае какво да стори с него.

Предай ѝ, че можеш да отвориш всяка врата, стига да имаш ключа, беше ѝ заръчала Калтейн. Често, като спираше за почивка, Елида проучваше лъскавия черен камък. Определено не приличаше на ключ: дори не беше шлифован, а

изглеждаше като отчупен от по-голям камък. Може би думите на Калтейн бяха гатанка, разгадаема само от онази, за която бяха предназначени.

Елида свали леката раница от раменете си и отметна платнения ѝ капак. Храната ѝ бе свършила още преди седмица и оттогава се препитаваше с горски плодове. Всичките ѝ бяха непознати, но един смътен спомен от годините с бавачката ѝ Финула ѝ беше подсказал първо да разтрие малко от плода по вътрешната страна на китката си, за да провери дали кожата ѝ няма да се обрине.

В повечето случаи – прекалено често – точно така ставаше.

Ала от време на време се натъкваше на храст, натежал от ядливи плодове, и се натъкваше с тях, преди да напълни и раницата си. В този момент бръкна в изцапаната в розово и синьо подплата на раницата си и извади последната шепа плодове, увити в резервната ѝ риза, чийто бял плат беше осеян с червени и лилави петна.

Една-единствена шепа, а трябваше да ѝ стигне, докато намереше следващия храст.

Гладът глождеше стомаха ѝ, но Елида изяде само половината. Кой знае, можеше да се натъкне на още храна преди мръкване.

Не умееше да ловува – пък и мисълта да хване някое живо същество, да прекърши врата му или да строши черепа му с камък... Още не беше чак толкова отчаяна.

Вероятно това доказваше, че не е истинска Черноклюна, независимо от тайните корени на майка ѝ.

Елида облиза сока на плодовете от пръстите си заедно с мръсотията, а щом се изправи на скованите си крака, изсъска през зъби от болка. Нямахте да издържи дълго без храна, но беше твърде рисковано да използва парите от Манон в някое село или да доближи някой от огньовете на лагеруващи ловджии, които срещаше през последните седмици.

Не – беше се нагледала на човешка добрина и милост.

Никога нямаше да забрави похотливите погледи на стражите, докато лежеше гола в подземието, нито пък защо чичо ѝ я беше продал на херцог Перингтън.

Елида изтръпна, праметна раницата на гърба си и заслиза внимателно по склона от другата страна на хълма, заобикаляйки камънаците и изскочилите от земята корени.

Дали не беше сбъркала пътя? Изобщо как щеше да разбере, че е влязла в границите на Терасен?

И как щеше да открие кралицата си – двора си?

Тя прогони тези мисли от съзнанието си и продължи да се придържа към сенките, избягвайки слънчевите петна. От припека само щеше да ожаднее още повече, да ѝ стане още по-топло.

Трябваше да намери вода, това май беше по-важно, отколкото да дири горски плодове, преди нощта да се е спуснала.

Достигна подножието на хълма, съдържайки стона си при вида на поредния лабиринт от дървета и камъни.

Намираше се в пресъхнало речно корито, виещо се между хълмовете, което рязко сменяше посоката си пред нея – на север. От гърдите ѝ се изтръгна шумна въздишка. Слава на Анийт! Поне Покровителката на мъдростта не я беше изоставила още.

Щеше да следва коритото на север, докъдето можеше, а после...

Елида не знаеше кое сетиво го улови. Не беше обонянието ѝ, нито зрението или слухът, защото нямаше нищо необикновено в гнилата шума по глинестата почва и слънчевата светлина, и голите камъни, и шепота на листата високо над нея.

Но ето че тялото ѝ се вцепени, сякаш нещо бе закачило нишка от големия гоблен на света.

Жужащите, шумолящи звуци на гората утихнаха едва миг по-късно.

Елида плъзна поглед по хълмовете, по пресъхналото речно корито. Корените на един дъб върху най-близкия хълм

стърчаха от единия му тревист скат, подсигурявайки единственото укритее край пустата каменна река. Идеално.

Тя закуцука към него с мъчителни болки в осакатения си крак, докато камъните тракаха под тежестта ѝ и дращеха глезените ѝ. Почти можеше да докосне корените, когато проехтя първият глух бумтеж.

Не гръм. Не, едва ли някога щеше да забрави точно този звук – той също я преследва дълго време и наяве, и насън.

Пърпоренето на могъщи ципести криле. Уивърни.

И още по-смъртоносните им ездачи: вещиците от клана на Железните зъби, чиито сетива не отстъпваха по острота на техните.

Ехтежът на гигантски крила приближаваше през утихналата като гробище гора и Елида се спусна към провисналите от хълма дебели корени. Камъни и пръчки прежулваха голите ѝ ръце, коленете ѝ се блъскаха в чакълестата пръст, докато накрая не се притисна по гръб към склона и надникна към короните на дърветата през плетеницата от корени.

Един удар – и втори, долетял едва миг след първия, и то в такъв унисон, че всеки друг в гората би го помислил просто за ехо, но Елида знаеше: две вещици.

По време на престоя си в Морат беше научила, че вещиците от Железните зъби имаха заповед да прикриват числеността си. Затова летяха в свършена огледална формация, така че случайните свидетели да докладват само за един уивърн.

Тези двете обаче, които и да бяха, постъпваха небрежно. Или поне дотолкова небрежно, доколкото можеха да постъпват безсмъртните, кръвожадни вещици. Навярно нисши членове на клана си, изпратени на разузнавателна мисия.

Или да издирят някого, дребен, вцепенен от ужас глас прошепна в главата ѝ.

Елида се притисна още по-силно към почвата и корените се впиха в гърба ѝ, докато оглеждаше дървесните корони наоколо.

Ето. С крайчеца на окоето си мярна как скорострелно грамадно петно прелита високо над гората, събуждайки застиналите листа. Ципесто крило с извит, отровен нокът в края проблесна под слънчевата светлина.

Рядко – наистина рядко – излизаха денем. Каквото и да издирваха, явно беше важно.

Елида не посмя да си поеме дъх, докато грохотният удар на криле не заглъхна на север.

Към Ферианската падина, където Манон бе споменала, че лагерува втората половина от ордата.

Елида помръдна чак когато горските звуци нарушиха тишината отново. Мускулите ѝ се бяха схванали от дългата неподвижност и тя простена, докато протягаше болезнените си крака и ръце.

Нямаше край – пътят ѝ нямаше край. Беше готова на всичко за покрив над главата си. И топла храна. Може би си струваше да рискува, за да си ги подсигури поне за една нощ.

Отново пое по сухото като барут речно корито, но направи само две крачки, преди онова незначайно сетиво пак да се събуди, сякаш топла женска ръка бе хванала рамото ѝ, за да я спре.

Непроходимата гора кипеше от живот. Но Елида го усещаше – усещаше нещо нередно.

Не бяха нито вещици, нито уивърни, нито зверове. Някой – някой я наблюдаваше.

Някой я следеше.

С прикрито движение тя извади бойния нож, който Манон ѝ беше дала, преди да я остави в тази омразна гора.

И ѝ се прииска вещицата да я беше научила как да убива.

Лоркан Салватер бягаше от проклетите зверове вече два дни.

Не че можеше да ги вини. Вещиците се вбесиха, когато се прокрадна в горския им лагер посред нощ, закла три от па-

зителките им, без те и уивърните им да забележат, и отмъкна една от тях в гората за разпит.

Отне му два часа да пречупи вещицата от клана на Жълтоногите, след като я скри толкова надълбоко в гърлото на една пещера, че дори писъците ѝ не се долавяха навън. Два часа, и тя пропя.

Две еднакви вещерски армии чакаха знак да превземат континента: едната в Морат, другата във Ферианската падина. Жълтоногите нямаха представа каква сила владее херцог Перингтън – нито какво издирва Лоркан: другите два Ключа на Уирда, сродни на онзи, който висеше на дълга верижка около врата му. Три парчета камък, отсечени от Портата на Уирда, всеки носещ невиждана, чудовищна сила. А когато трите бъдеха обединени... можеха да отворят портата между световете. Да ги унищожат – или да свикат армиите им. Или много, много по-лошо.

Лоркан прояви великодушието да убие вещицата бързо.

Оттогава сестрите ѝ го преследваха.

Приклеknал зад гъст храсталак в подножието на един стръмен хълм, той наблюдаваше как момичето излиза плахо иззад корените. Пръв се бе скрил тук, слушайки я как пристига трмаво откъм хълма, гледаше я как куцука към скривалището, усетила какво приближава.

Имаше крехка фигура, достатъчно дребна да реши, че едва е прокръвила, ако не бяха едрите гърди под тесния ѝ кожен костюм.

Дрехите ѝ незабавно привлякоха вниманието му. Жълтоногите носеха подобни – всъщност всички вещици. Това момиче обаче принадлежеше на човешката раса.

А когато се обърна с лице към него, тъмните ѝ очи обхожда гората с твърде зрял, твърде вещ поглед, който далеч не беше присъщ на дете. Беше поне на осемнайсет, ако не и на повече. Бледото ѝ лице беше мърляво, изпито. Навярно дълго време беше гладувала в пустошта. Ножът в ръката ѝ трепереше достатъчно, за да го наведе на мисълта, че веро-

ятно не знаеше как да си служи с него.

Лоркан не излезе от скривалището си, а продължи да я следи как оглежда хълмовете, сухото речно корито, короните на дърветата.

Незнайно как момичето усещаше близостта му.

Интересно. Обикновено малцина можеха да го открият, решише ли да остане скрит.

Всеки мускул в тялото ѝ беше напрегнат, ала въпреки това се озърна внимателно из дерето, преди да въздъхне тихо през стиснати устни и да продължи напред, отдалечавайки се от него.

Куцаше тежко; сигурно беше пострадала при падане по някой горист склон.

Плитката ѝ подскачаше по раницата ѝ с всяка стъпка, а копринената ѝ коса беше тъмна като неговата. По-тъмна дори. Черна като беззвездна нощ.

Един полъх на вятъра му донесе мириса ѝ и Лоркан го види, позволявайки на елфическите си сетива – наследени от противния му баща – да разучат и нея, както правеха с всекиго от пет века насам.

Човек. Определено човек, но...

Познаваше този мирис.

През последните няколко месеца беше изклал много, много същества, от които струеше именно той.

О, колко удобно. Навярно дар от боговете: полезна плячка за разпит. Но по-късно, след като я проучеше по-добре и опознаеше слабостите ѝ.

Лоркан излезе от хрсталака, без да помръдне дори клонка.

Обсебеното от демон момиче куцукаше по речното корито, стиснало нескопосано дръжката на безполезния си нож. Дотук добре.

Лоркан отново тръгна на лов.

⇨ 2 ⇩

Трополенето на дъжда, който се процеждаше през листата и ниските мъгли на Оуквалдския лес, почти заглушаваше бълбукането на пълноводното поточе, лъкатушещо между препятствията по пътя си.

Приклепнала до рекичката и напълно забравила за празните мяхове върху тревистия ѝ бряг, Елин Ашривер Галантиус протегна обсипаната си с белези ръка над бързеите, заслушана в песента на утринната буря.

Грохотът на натежалите буреносни облаци и палещият отговор на светкавиците се обединяваха в свиреп, трескав ритъм още час преди съвване, а сега се разпръсваха и укротяваха, докато Елин се мъчеше да усмири огненото кълбо от магия в душата си.

Вдиша хладовитата мъгла и парите на свежия дъжд, приемайки ги надълбоко в дробовете си. Магията ѝ поугасна, сякаш се прозяваше рано сутринта и отново заспиваше.

В лагера на няколко крачки от нея приятелите ѝ също спяха, защитени от бурята с невидимия щит на Роуан, докато нейният рубинен пламък, горял цяла нощ, още ги пазеше от северняшкия студ, който не омекваше дори в разгара на лятото. Точно този пламък ѝ създаваше трудности – как да го държи разпален, докато в същото време използваше малкия воден дар, наследен от майка ѝ.

Елин сви пръсти над поточето.

На отсрещния му бряг, върху мъхест камък, скътан в обя-

тията на чворест дъб, малки, бели като кост пръстчета се свиха и изпращяха тихо в отражение на нейните.

Елин се усмихна и пророни едва доловимо над шумотевизата от потока и дъжда:

– Ако имаш някакви насоки за мен, приятелю, ще се радвам да ги чуя.

Тънките пръсти се скриха зад билото на скалата, по която, подобно на много други в тази гора, бяха изсечени символи и спирали.

Малките хора ги следяха неотлъчно, откакто бяха влезли в Терасен. *Ескортират ни*, настояваше Едион всеки път, мернеха ли големите им, бездънни очи да мигат откъм някой заплетен къпинак, или да ги наблюдават през листата на някое от прочутите оуквалдски дървета. Но не се приближаваха достатъчно, че Елин да ги зърне добре.

Въпреки това дребните им спътници им оставяха мънички подаръци пред нощните укрепления на Роуан, и то без да ги усещат онези от тях, които бяха на пост.

Една сутрин намериха венец от горски теменуги. Елин го подари на Еванджелин, която го носи върху червенозлатистата си коса, докато не се разпадна. На следващата сутрин ги чакаха два: един за Елин и един по-малък за момичето с белези. Друг път Малките хора им бяха оставили миниатюрно копие на Роуан във формата му на ястреб, изработено от врабчи пера, жълди и сухи крилца от бръмбари. Елфическият й принц се поусмихна, като съзря подаръка си – и оттогава го носеше в дисагите си.

Елин също се засмя на спомена. Макар че постоянното присъствие на Малките хора, които слушаха и наблюдаваха всяко тяхно действие, донякъде... усложняваше нещата. Не в някое важно отношение, но все пак бягствата им с Роуан в гората не бяха толкова романтични, когато знаеха, че си имат публика. Особено ако на Едион и Лизандра им писнеше до такава степен от тайните им похотливи погледи, че започнеха да си измислят нескопосани оправдания да изгонят Елин

и Роуан от полезрението и обонянието си поне за малко: дамата била изпуснала несъществуващата си кърпичка на несъществуващия път далеч зад тях; трябвали им още дърва за огън, на който от своя страна не му бяха нужни дърва, за да гори.

А що се отнасяше до настоящата ѝ публика...

Елин разпери пръсти над рекичката и позволи на сърцето си да се укроти като стоплено от слънцето горско езерце, на съзнанието си – да се отърси от обичайните задръжки.

Ивица вода се издигна от потока, сива и бистра, и тя я прокара през разперените си пръсти така, сякаш тъчеше на стан.

Килна ръка, за да се порадва как кожата ѝ прозираше през водата, и спусна струйката надолу по нея, увивайки я около китката си.

– Няма много за докладване пред хората ти, а? – попита съществото, което я гледаше от другата страна на камъка.

Мокра шума заскърца зад нея и Елин знаеше, че я чува само защото Роуан е искал да я извести за появата си.

– Внимавай, иначе може да оставят нещо мокро и студено в спалния ти чувал следващия път.

Елин пусна водата в поточето, преди да надникне през рамо.

– Дали приемат поръчки? Защото в момента съм готова да разменя цялото си кралство за една гореща вана.

Очите на Роуан затанцуваха, а тя стана на крака, свалвайки защитния купол, с който се пазеше от дъжда, и парата от невидимия пламък се сля с мъглата край тях. Елфическият принц вдигна вежди.

– Трябва ли да се притеснявам, че си толкова словоохотлива така рано сутринта?

Тя врътна очи и се обърна към камъка, откъдето малкият ѝ зрител бе следил жалките ѝ опити да овладее водата. Върху мократа шума обаче се движеше само мъглата.

Силни ръце я обгърнаха през кръста и я придърпаха към

топлината на тялото му, а устните му докоснаха шията ѝ на местенцето точно под ухото.

Елин се изви към тялото му, докато устата му скиташе по врата ѝ, стопляйки изстудената от мъглата кожа.

– Добро утро и на теб – пророни тя.

Дълбокото ръмжене на Роуан накара пръстите на краката ѝ да се свият.

Не смееха да спрат в някоя странноприемница, дори след като влязоха в границите на Терасен преди три дни – по пътищата и пивниците още гъмжеше от вражески очи. А и адарланските войници най-сетне напускаха проклетите ѝ земи по заповед на Дориан.

Същите тези войници можеха просто да се върнат назад и да се съюзят с чудовището, дебнещо в Морат, вместо да останат верни на краля си.

– Ако толкова искаш да се изкъпеш – прошепна до врата ѝ Роуан, – видях едно езерце на около половин километър оттук. Може да затоплиш водите му... и за двама ни.

Тя прокара нокти по задната част на ръцете му и нагоре към лактите му.

– По-скоро ще сваря всички риби и жаби в него. Тогава едва ли ще е много приятно.

– Поне ще имаме закуска.

Тя се засмя тихо и кучешките зъби на Роуан одраскаха нежно чувствителното местенце, където вратът ѝ се срещаше с рамото ѝ. Елин впи пръсти в мощните мускули на предмишниците му, наслаждавайки се на силата им.

– Лордовете ще пристигнат чак по залез. Имаме време. – Думите ѝ бяха задъхани, почти шепот.

Като пресякоха границата, Едион изпрати вест до няколкото лорда, на които имаше доверие, и им уреди среща с тях на тази поляна, където дълги години се беше събирал тайно с бунтовниците.

Групичката им пристигна по-рано, за да огледа мястото, да се запознае с недостатъците и преимуществата му. Наоко-

ло нямаше нито следа от човеци: Едион и Гибелният легион винаги се бяха старали да не оставят никакви доказателства за пребиваването си тук. Братовчед ѝ и легендарната му армия бяха направили толкова много за безопасността на Тера-сен през последното десетилетие. Въпреки това не биваше да поемат рискове, макар и лордовете да бяха от най-доверените хора на чичо ѝ.

– Колкото и съблазнително да звучи – подхвана Роуан, гризвайки ухото ѝ по начин, който ѝ пречеше да мисли, – след час трябва да съм тръгнал. – На него се падаше да провери пътя пред тях за заплахи. Леки като перце целувки заобсипваха челюстта ѝ, бузата ѝ. – А и онова, което ти казах преди, още важи. Нямам намерение да те обладавам за пръв път до дънера на някое дърво.

– Няма да е до дънер, а в езеро. – Мрачен смях до внезапно пламналата ѝ кожа. Едва се съдържаше да не грабне ръката му и да я плъзне нагоре до гърдите си, да му се примоли да я докосне, да я вкуси, да я поеме цялата. – Знаеш ли, започвам да си мисля, че си садист.

– Повярвай ми, и на мен не ми е лесно.

Той я придърпа още по-силно към себе си, позволявайки ѝ да усети доказателството, притискащо се с впечатляваща настоятелност към задните ѝ части. Елин почти простена.

Роуан обаче се отдръпна от нея и тя се раздели неохотно с топлината му, с ръцете му и тялото му, и устата му. Обърна се и намери боровозелените му очи приковани в нейните, а от погледа му в кръвта ѝ плъзна тръпка, по-силна от всяка магия.

– Кажи наистина, защо си толкова бодра тази сутрин? – попита той.

Тя му се оплези.

– Поех поста на Едион, понеже Лизандра и Лапичка можеха да събудят и мъртвите с хъркането си. – Единият край на устата му потрепна в усмивка, но Елин само сви рамене. – И бездруго не можех да заспя.

Той стисна челюсти и погледна към мястото, където амuletът се криеше под ризата и тъмния ѝ кожен жакет.

– Да не би Ключът на Уирда да те безпокои?

– Не, не е това.

Започнала бе да го носи, след като Еванджелин беше преровила дисагите ѝ и беше нахлузила верижката му около врата си. Видяха го чак когато малката се върна от близкия поток с Амuleта на Оринт върху пътническите си дрехи. Слава на боговете, че точно тогава се намираха в Оуквалд, но... Елин нямаше намерение да рискува повече.

Особено при положение, че Лоркан още си мислеше, че е получил истинския амulet.

Не се бяха срещали с безсмъртния воин, откакто беше напуснал Рифтхолд, и Елин често се питаше колко ли на юг е стигнал – дали вече е осъзнал, че носи фалшив Ключ на Уирда в също толкова фалшив Амulet на Оринт. Дали вече е открил къде кралят на Адарлан и херцог Перингтън са скрили другите два.

Не Перингтън – Ераван.

Ледена тръпка пропълзя надолу по гръбнака ѝ, сякаш сянката на Морат се беше материализирала зад нея и я дращеше с нокът.

– Просто... заради тази среща е – махна с ръка Елин. – Не трябваше ли да се състои в Оринт? Да се срещаме в гората ми се струва толкова... драматично.

Роуан пак отправи поглед към северния хоризонт. Поне още седмица ги делеше от града – някога славното сърце на кралството ѝ. На целия континент. А стигнеха ли, щеше да започне безкрайна върволица от съвети и подготовки, и решения, които единствено тя можеше да вземе. Срещата, уредена от Едион, щеше да е само началото.

– По-разумно е да влезем в града с установени съюзници, отколкото в пълно неведение – отвърна Роуан накрая. Сетне ѝ се усмихна дяволито и погледна многозначително към Голдрин, прибран в ножницата на гърба ѝ, както и към всички

останали оръжия по дрехите ѝ. – Пък и намери кой да говори за „драматично“.

Тя му отвърна с вулгарен жест.

Едион беше много внимателен с посланията си, докато уреждаше срещата – беше избрал това място, за да са далеч от възможни жертви и вражески очи. А и макар да вярваше на поканените лордове, за които ѝ беше разказвал доста през изминалите седмици, той не им беше споменал колко спътници има – нито какви са талантите им. За всеки случай.

Нищо че Елин носеше оръжие, способно да изтрие цялата долина от лицето на земята заедно с планината Еленови рога над нея. А това беше само магията ѝ.

Роуан се заигра с един кичур от косата ѝ – отново избуяла почти до гърдите ѝ.

– Тревожи те фактът, че Ераван още не ни е погнал.

Тя прокара език по зъбите си.

– Какво го спира? Ние ли грешим, че чакаме покана да го нападнем? Може би нарочно ни позволява да съберем силите си, с Едион да вдигнем Гибелния легион и да натрупаме още по-голяма армия около него, само и само да се наслади на възможно най-пълното ни поражение?

Пръстите на Роуан застинаха в косата ѝ.

– Чу какво каза вестносецът на Едион. Взривът е сринал голяма част от Морат. Може тепърва да се изправя на крака.

– Никой не пое отговорност за взрива. Нещо ме кара да се съмнявам.

– Всичко те усъмнява.

Тя отвърна на погледа му.

– В теб не се съмнявам.

Роуан погали с пръст бузата ѝ. Дъждът отново се усили и кроткото му барабанене беше единственият звук на километри от тях.

Елин се надигна на пръсти. Чувствайки очите на Роуан върху себе си, как тялото му застива с хищническа съсредоточеност, тя целуна ъгълчето на устата му, горната им извив-

ка, другото им ъгълче.

Леки, закачливи целувки. Предвидени да проверят кой от двамата им ще се поддаде на изкушението пръв.

Роуан го стори.

Вдиша рязко и я сграбчи за ханша, придърпвайки я към себе си, а после наклони глава така, че да покрие устата ѝ със своята, и задълбочи целувката им толкова, че коленете ѝ заплашиха да се подвият под нея. Езикът му докосна нейния с мудно, обиграно движение, което ѝ подсказа какво точно е способен да направи на друго място.

В кръвта ѝ пламнаха въглени и мъхът под краката им изсъска, а дъждът се превърна в пара.

Елин прекъсна задъхано целувката, доволна да види, че и гърдите на Роуан се надигаха и спадаха в неравен ритъм. Толкова прясна – притегателната сила помежду им още беше толкова прясна, толкова... сурова. Всепоглъщаща. И плътското желание беше само една малка част от нея.

Роуан караше магията ѝ да запее. Навярно защото беше неин *каранам*, но... нейната магия искаше да танцува с неговата. И от скрежа, проблясващ в очите му, ѝ ставаше ясно, че неговата жадуваше същото.

Роуан се приведе напред, докато не опря челото си в нейното.

– Скоро – обеща ѝ той с дрезгав, нисък глас. – Нека първо намерим някое безопасно място, от което ще успеем лесно да се отбраняваме.

Защото безопасността ѝ винаги щеше да е най-важна за него. Основното беше тя да е защитена, жива. Беше го научил по трудния начин.

Сърцето ѝ се сви и тя се отдръпна назад, за да вдигне ръка до лицето му. Роуан прочете нежността в очите ѝ, в тялото ѝ и собствената му вродена свирепост отстъпи пред ласкавостта, каквато малцина бяха зървали у него. Гърлото я болеше от усилието да задържи думите си неизречени.

Вече от доста време беше влюбена в него. По-дълго, от-

колкото ѝ се щеше да си признае.

Опита да не мисли за това дали и той изпитваше същите чувства към нея. Тези неща – тези мечти – се намираха най-отдолу в много, много дълъг и кървав списък с приоритети.

За това Елин го целуна нежно и ръцете на Роуан отново обгърнаха ханша ѝ.

– Огнено сърце – пророни той до устните ѝ.

– Мишелов – прошепна тя до неговите.

Смехът на Роуан отекна в гърдите ѝ.

Сладкото гласче на Еванджелин изчурулика откъм лагера:

– Дойде ли време за закуска?

Елин изсумтя. Лапичка и Еванджелин вече бутаха горката Лизандра, просната в облика си на призрачен леопард, до безсмъртния огън. Едион лежеше неподвижен като камък от другата му страна. По всяка вероятност Лапичка щеше да нападне него след това.

– *Хранаааааааа!* – извика Еванджелин. Само след миг кучето ѝ отвърна с вой.

Лизандра изръмжа и двамата нетърпеливци замлъкнаха.

Роуан се засмя отново, а Елин си помисли, че този смях никога нямаше да ѝ омръзне. Нито усмивката му.

– Трябва да приготвим закуска – каза той, извъръщайки се към лагера, – преди Еванджелин и Лапичка да са обърнали всичко с главата надолу.

Елин се изкиска, но надникна през рамо към гората, стелеща се към Еленови рога. Към лордовете, които вероятно вече пътуваха на юг, за да решат заедно как ще подходят към войната... и как ще изградят наново рухналото си кралство.

Щом погледна напред, Роуан вече крачеше към лагера, а червенозлатистата коса на Еванджелин проблясваше, докато момиченцето подскачаше покрай капещите дървета, умолявайки принца за печени филийки и яйца.

Нейното семейство – и нейното кралство.

Две мечти, които отдавна смяташе за загубени, осъзна

Елин, докато северният вятър брулеше косите ѝ. Две мечти, заради които беше готова на всичко – да се погуби, да се продаде...

Тъкмо се канеше да тръгне към лагера, за да предпази Еванджелин от готварските умения на Роуан, когато забеляза предмета върху камъка отвъд поточето.

Прескочи водата с един скок и огледа внимателно подаръка от малкия ѝ приятел.

Изработен от клонки, паяжини и рибешки люспи, дребният уивърн имаше обезпокоителна прилика с истинските. Крилете му бяха широко разперени, а пълната му паст с остри като шипове зъби зееше заплашително.

Вместо да го вземе от камъка, Елин впери очи на юг към древния масив на Оуквалд и крепостта Морат отвъд него. Към преродения Ераван, който я очакваше с армията си от вещици и валгски пехотинци.

Елин Галантиус, кралица на Терасен, знаеше, че скоро ще дойде време да докаже колко е готова да кърви в името на Ерилея.

Полезно беше, мислеше си Едион Ашривер, да пътуваш с двама даровити магьосници. Особено в такова скапано време.

Дъждът не спря да вали цял ден, докато се подготвяха за срещата. Роуан излетя на два пъти от лагера им, за да провери докъде са стигнали лордовете, но нито веднъж не ги видя или надуши.

Никой не смееше да тръгне по прословутите с калта си терасенски пътища в подобно време. Но като се имаше предвид, че пътуваха с Рен Алсбрук, Едион не се и съмняваше, че ще останат скрити чак до залез. Освен ако лошото време не ги беше забавило... което изобщо нямаше да го учуди.

Една гръмотевица прокънтя толкова близо, че околните дървета се разтресоха. Светкавицата, дошла по петите ѝ,

обагри мокрите листа в сребристо и озари света така ярко, че заслепи дори елфическите му очи. Но поне беше на сухо. И на топло.

Така усърдно избягваха цивилизацията, че не беше смогнал да види колко магьосници бяха излезли от скривалищата си – и кой се радваше на възродените си дарби. Зърна само едно момиче, около деветгодишно, да тъче струйки вода над фонтана в селото си, забавлявайки шумна групичка други деца.

Хора с каменни, белязани лица гледаха представлението от сенките, но никой не се намеси. Вестоносците на Едион му бяха съобщили, че повечето хора вече знаеха как кралят на Адарлан е потискал магията с тъмните си сили през последните десет години. Но въпреки това се съмняваше онези, които бяха понесли загубата ѝ и изстреблението на вида си, да разкрият силите си в скоро време.

Поне докато смелчаци като спътниците му и онова момиченце на площада не покажеха на света, че е безопасно да го сторят; че момиче, владеещо водната магия, можеше да подсигури благоденствие на селото си и обработваемите земи около него.

Едион свъси вежди към притъмняващото небе, въртейки небрежно Меча на Оринт между дланите си. Дори преди магията да изчезне, една раса всяваше най-много страх в сърцата на останалите и в най-добрия случай членовете ѝ живееха като парии, а в най-лошия – биваха изстребвани. Дворовете във всяка земя от векове ги преследваха като шпиони и наемни убийци. Но *неговият* двор...

Доволно, гърлено мъркане се разнесе из малкия им лагер и Едион отмести поглед към предмета на размислите си. Еванджелин си тананикаше, коленичила върху спалния си чувал, и прокарваше нежно конската четка през козината на Лизандра.

Дни наред не беше успял да свикне с облика ѝ на призрачен леопард. Годишите, прекарани в Еленови рога, бяха

развили у него първичен инстинкт за самосъхранение. А сега Лизандра лежеше по корем с прибрани нокти, докато повеницата ѝ я чешеше.

В този си вид не приличаше особено на шпионин, нито на асасин. Усмихна се на бледозелените ѝ очи с натезжали от удоволствие клепачи. Как ли щяха да реагират на такава гледка лордовете?

Спътницата им хамелеон използваше седмиците, които бяха прекарвали в път, да изпробва нови форми: птици, горски зверове, насекоми, често склонни да жужат в ухото му или да го хапят. Рядко – наистина рядко – Лизандра приемаше човешката форма, в която за пръв път я беше видял. Но като се имаше предвид какво ѝ бяха причинили и какви неща я бяха принуждавали да прави в човешкото си тяло, Едион не я винеше.

Макар че щеше да ѝ се наложи да си възвърне някогашния облик, когато я представеха като дама в двора на Елин. Чудно му беше дали щеше да си възвърне онова прелестно лице, или да надене друга човешка кожа.

Освен това се питаше какво ли е чувството да променяш костите, кожата и цвета си – не че ѝ бе задал този въпрос. Главно защото Лизандра не беше приемала човешки облик от доста време.

Едион погледна към Елин, която седеше от другата страна на огъня с Лапичка в скута и си играеше с дългите уши на кучето, докато чакаше лордовете. Погледът на братовчедка му беше върху древния меч – меча на баща ѝ, който Едион така безцеремонно въртеше и премятеше в ръцете си, онзи с металната дръжка и с глава от пукната кост, който познаваше сантиметър по сантиметър като собственото си лице. В очите ѝ пробяга тъга, внезапна като светкавицата над главите им, и изчезна.

Беше му върнала меча на тръгване от Рифтхолд, избирайки да носи Голдрин вместо него. Той опита да я убеди да задържи свещения меч на Терасен, но тя настоя, че е по-добре

да остане в негови ръце, че той заслужава честта повече от всеки друг, включително и от нея самата.

Колкото по-на север отиваха, толкова повече се умълчаваше. Явно дългото пътуване изсмукваше силите ѝ.

След тази вечер, в зависимост от разговора с лордовете, Едион щеше да ѝ намери някое тихо местенце, където да почине за ден-два, преди да извървят последната отсечка до Оринт.

Едион се изправи на крака, прибра меча до ножа, подарък от Роуан, и отиде при нея. Пухкавата опашка на Лапичка затупа по земята, а той седна до кралицата си.

– Май имаш нужда от подстрижка – рече тя. Косата му наистина беше станала по-дълга, отколкото обикновено я носеше. – Почти колкото моята е. – Тя свъси вежди. – Така изглеждаме, все едно сме се наговорили.

Той изсумтя, милвайки главата на кучето.

– И какво от това?

Елин сви рамене.

– Ако искаш и да се обличаме еднакво, брой ме.

Едион се ухили.

– Момчетата от легиона ще ме скъсат от подигравки.

Легионът му лагеруваше до границата на Оринт, където им беше наредил да следят за безопасността на града, докато чакаха. Докато чакаха да убиват и умират в *нейно* име.

А с парите, които беше измъкнала с лукавство и кръвопролития от някогашния си господар през пролетта, щяха да си купят армия като притурка към Гибелния легион. Може би и наемни убийци.

Искрата в очите на Елин поугасна, сякаш и тя се беше замислила какво изискваше командването на легиона му. Рисковете и цената – не в злато, а в животи. Едион можеше да се закълне, че и огънят замъждука.

През последното десетилетие беше убивала, борила се беше с какви ли не врагове и безброй пъти се беше разминавала на косъм от смъртта. Въпреки това Едион знаеше, че ще

й е трудно да изпрати войници – да изпрати *него* – на бойното поле.

Това щеше да е първото й изпитание като кралица.

Но срещата с лордовете беше преди него.

– Нали помниш всичко, което ти разказах за тях?

Елин го изгледа безизразно.

– Да, помня, братовчеде. – Тя го сръчка силно в ребрата, на мястото, където сега се разстилаше още незаздравялата татуировка, която Роуан му беше направил преди три дни. Имената на всички им, оплетени в сложен терасенски възел... точно до сърцето. Едион изтръпна от болката в разранената плът и отблъсна ръката й. Тя изрецитира: – Муртаут бил син на земеделец, но се оженил за бабата на Рен. Макар и да не е кръвен потомък на рода Алсбрук, до ден днешен седи на престола, колкото и да убеждава Рен да вземе титлата. – Тя устреми поглед към небето. – Дароу е най-богатият земевладелец след моя милост и господства над няколкото оцелели лордове, и то главно заради заслугите си по време на адарланската окупация.

Тя го стрелна с поглед, достатъчно остър да разреже кожата му.

Едион вдигна ръце.

– Можеш ли да ме виниш, че искам всичко да мине гладко?

Тя сви рамене, без да му отхапе главата.

– Дароу беше любовник на чичо ти – добави той, изпъвайки крака пред себе си. – Десетилетия наред. Никога не ми е говорил за него, но... бяха много близки, Елин. Дароу не скърбя открито по Орлон, не и повече от обичайното след смъртта на крал, но след това се промени коренно. Сега е кораво копеле, но все така справедлив лорд. Прави почти всичко поради безсмъртната си любов към Орлон... и към Терасен. Хитрите му ходове ни помогнаха да не умрем от глад през годините. Не го забравяй.

Дароу наистина открай време лавираше между службата си към краля на Адарлан и усилията да подкопае властта му.

– Известно. Ми. Е – натърти Елин.

Май прекаляваше, този тон навярно беше първото ѝ и последно предупреждение, че започваше да я ядосва. През голяма част от пътешествието им ѝ беше разказвал за Рен и Муртауг, както и за Дароу. Знаеше, че братовчедка му вероятно можеше да цитира какви земи притежаваха, каква продукцията вадеха от тях, кои бяха предците им и покойните и живи членове на семействата им от последното десетилетие. Но трябваше да я изпита още веднъж, да провери дали е запомнила всичко... Просто инстинктите го подтикваха да се убеди, че срещата ще мине възможно най-гладко. Много беше заложено на карта.

Роуан изтрака с клон върху високия клон, от който наблюдаваше гората, после плесна с криле и полетя през дъжда, минавайки през предпазния си купол, сякаш той се разтвори като завеса пред него.

Едион стана на крака и се заослушва, оглеждайки гората. До ушите му достигаше само трополенето на дъждовни капки по листата. Лизандра се протегна и оголи дългите си зъби, а острите ѝ като игли нокти изскочиха и проблеснаха на светлината от огъня.

Докато Роуан не им дадеше знак, че е безопасно – че наближаваха само лордовете, без придружители, – щяха да следват уговорения ред на действие.

Еванджелин се приближи до огъня, както я бяха научили. Пламъците се отвориха пред нея, за да я пропуснат заедно с Лапичка, и усетили страха на детето, се затвориха отново, създавайки проход до вътрешен кръг на огъня, където нямаше опасност да изгорят нея, но щяха да стопят костите на всеки доближил я враг.

Елин просто надникна към Едион с безмълвна заповед и той пристъпи към западната страна на огъня, докато Лизандра се придвижваше към южната. Елин зае северната, но отправи поглед на запад, накъдето беше полетял Роуан.

Сух, горещ полъх се понесе из малкия им купол и около

пръстите на свободната ѝ ръка, небрежно отпусната до тялото ѝ, затанцуваха искри като светулки. С другата държеше Голдрин, в чиято дръжка рубинът сияеше като жив въглен.

Чу се шумолене на листа и трошене на клонки и Мечът на Оринт заблестя в златисто и червено на светлината от пламъците на Елин, когато Едион го издърпа. Той го извади от ножницата му, а с другата ръка хвана древния кинжал, подарен му от Роуан. През последните седмици елфическият принц запознаваше него и другите им спътници с Древния завет. С отдавна забравените традиции и правила на елфите, почти изкоренени дори в двора на Майев. Но възродени тук и сега, докато всеки от тях поемаше ролята и задълженията си, предварително уговорени и избрани.

Роуан изникна от дъжда в елфическия си облик с полепнала по главата сребриста коса и изпъкнала върху смуглата кожа на лицето му черна татуировка. От лордовете нямаше и следа.

Ала Роуан държеше ловния си нож до голото гърло на млад мъж с тънък нос и го водеше към огъня. Изцапани от дългия път, подгизналите дрехи на непознатия носеха герба на Дароу – нападащ язовец.

– Вестоносец – обяви дрезгаво Роуан.

Елин мигновено реши, че не обича особено изненадите.

Сините очи на вестоносеца бяха изцъклени, но мокрото му, луничаво лице изглеждаше спокойно. Невъзмутимо. И остана такова дори когато видя Лизандра с позлатените ѝ от светлината на огъня зъби. Дори когато Роуан го тикна напред, без да отлепя кръвожадния си нож от гърлото му.

Едион направи знак с брадичка към Роуан.

– Няма как да ни предаде посланието си с нож в гръкляна.

Роуан свали оръжието си, но не го прибра в ножницата. И се отдалечи само на малка стъпка от мъжа.

– Къде са? – попита Едион.

Мъжът се поклони бързо на братовчед ѝ.

– В една странноприемница на шест километра оттук, генерале...

Думите му заглъхнаха, когато Елин се показа иззад огъня. Държеше го бурен, а Еванджелин и Лапичка – затворени на безопасно в сърцевината му. Вестоносецът издаде тихичък звук.

Знаеше. Начинът, по който погледът му прескачаше между двама им с Едион, отчитайки еднаквите им очи, еднаквия цвят на косите им, говореше, че знае. Сякаш внезапно осенен от прозрението, вестоносецът се поклони.

Елин гледаше как мъжът свежда очи, как разкрива тила си, как голата му кожа блести от дъждовната вода. И магията ѝ се надигна. А онова нещо – пъклената сила, увиснала между гърдите ѝ – като че ли отвори древното си око, за да следи събитията.

Лизандра запристъпва мълчаливо към вестоносеца и започна да души мокрите му дрехи с трепкащи мустаци, а той се скова ококорено. Имаше благоразумието да остане неподвижен.

– Отлага ли се срещата? – попита студено Едион, отново плъзвайки поглед из гората.

Мъжът изтръпна.

– Не, генерале... но искат да отидете при тях в странноприемницата. Заради дъжда.

Едион врътна очи.

– Кажете на Дароу да си довлече задника тук. Водата няма да го разтопи.

– Не е заради лорд Дароу – побърза да го увери мъжът. – С цялото ми уважение, сър, лорд Муртауг се бави това лято. Лорд Рен не искал да го пуска в тъмното и дъжда.

Тази пролет старецът беше яздил из кралствата като същински демон, спомни си Елин. Навярно умората си казваше своето. Едион въздъхна.

– Естествено, първо ще трябва да огледаме страннопри-

емницата. Срещата ще се забави.

– Разбира се, генерале. Наясно са. – Вестоносецът впи смаян поглед в Еванджелин и Лапичка, намиращи се в защитния пръстен на огъня. И не въоръженият елфически принц до него, не призрачният леопард с извадени нокти, а огънят на Елин го накара да пребледнее като смъртник. – Но ще ви чакат. Лорд Дароу обаче губи търпение. Притеснено му е извън стените на Оринт. Всъщност на всички ни е притеснено в последно време.

Елин изсумтя тихо. *И още как.*

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ
ОТ САРА ДЖ. МААС

СТЪКЛЕНИЯТ ТРОН

СРЕДНОЩНА КОРОНА

ОГНЕНАТА НАСЛЕДНИЦА

КРАЛИЦА НА СЕНКИТЕ

✧

ДВОР ОТ РОЗИ И БОДЛИ

ДВОР ОТ МЪЛА И ЯРОСТ